

යථාර්ථවාදී රංගනයේ ඵලදායිතාව පිළිබඳ විමර්ශනයක්
(මනමේ නාට්‍ය සහ Doll's House (රුකඩ ගෙදර) නාටකය ඇසුරෙන්)

දිනේෂ් සඳරුවන්¹

රංග කලාවේ ප්‍රධානතම බේදීම් දෙකක් ලෙස යථාර්ථවාදී සහ ශෛලිගත යනුවෙන් වර්ග දෙකක් වෙයි. එහෙත් ලෝකයේ මෙම ප්‍රධාන බේදීම් දෙකට අමතර ව භාවානිෂය, අධිතාත්වික, දිළිඳු, ආදී විවිධ රංග ශෛලීන් ද නාට්‍යයේ රංග කලාව ලෙස යොදාගෙන ඇති අයුරු දැකගත හැකිය. නමුත් නාට්‍යයක අර්ථකථනය සහ සමාජගත විය යුතු අරමුණ ඉතා පහසුවෙන්, සෘජු ලෙස ප්‍රේක්ෂකයාට දැනවෙන්නේ යථාර්ථවාදී රංගනය භාවිත කළ නාට්‍යවල දී බව සඳහන් කළ හැක. ඒ අනුව මෙම අධ්‍යයනයේ අරමුණ වන්නේ යථාර්ථවාදී රංග ශෛලිය කොතෙක් දුරට ප්‍රේක්ෂක සමාජයට බලපා ඇති ද යන්න පරීක්ෂා කිරීමයි. ඉහත රංග ශෛලීන් සියල්ල ම වේදිකා නාට්‍යයට මෙන් ම සිනමාවට ද එක සේ ගැලපිය හැකිය. චුල්ල ධනුදේරු ජාතක කතාව ඇසුරින් නිර්මාණය කළ මනමේ නාටකයත්, රෂෝමාන් විත්‍රපටයත් ඉහත ප්‍රධාන ශෛලීන් දෙක භාවිතයෙන් නිර්මාණය කර ඇත. එකම වස්තු බිජයක අර්ථකථනයන් කිහිපයක් සමාජගත කිරීමට නිර්මාණකරුවා තෝරාගත් ශෛලිය වෙනස් ය. මනමේ නාටකය විචාරය හෝ රසාස්වාදය, විද්වතෙකුගෙන් නොලද ප්‍රේක්ෂකයාට මනමේ නාටකයෙහි අර්ථකථනය නාට්‍ය නැරඹීමෙන් පමණක් ලැබිය නොහැකි බවත්, Doll's House (රුකඩ ගෙදර) නාට්‍යයේ යථාර්ථවාදී රංග ශෛලිය හේතුවෙන් එවැනි විචාරයක්, රසාස්වාදයක් විද්වතෙකුගෙන් නොලබා වුව ද අර්ථකථනය ග්‍රහණය කරගත හැකි බව මෙම පරීක්ෂණයෙන් නිගමනය කළ හැක.

ප්‍රමුඛ පද : යථාර්ථවාදී, ශෛලිගත, ඵලදායිතාව

¹ නාට්‍ය හා රංග කලා සහ ප්‍රතිබිම්බ කලා අධ්‍යයන ඒකකය මානවශාස්ත්‍ර පීඨය, කැලණිය විශ්වවිද්‍යාලය